

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 104ον | Ὀκτώβριος 2014 | 4283

«ΕΚΑΣΤΟΣ ΒΛΕΠΕΤΩ ΠΩΣ ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΕΙ»

ΕΥΛΟΓΟΣ ὁ προβληματισμός: Γιατί ὕστερα ἀπὸ μὲν σεισμὸ ἢ μιὰ πολυκατοικία πέφτει καὶ ἡ ἄλλη μένει γερὴ καὶ ἀσάλευτη; Φταίει τὸ ἔδαφος, ἡ κατασκευή, ἡ θεμελίωση; Πολλοὶ καὶ ποικίλοι ἀσφαλῶς οἱ παράγοντες ἐπιδρῶν καὶ ἐπηρεάζουν. Ὅπωςδὲ ποτε ὅμως βασικὸ ρόλο παίζει ἡ γερὴ θεμελίωση, τὸ ἀσάλευτο θεμέλιο. Κάτι ποὺ ὅλοι τὸ ξέρουν καὶ ὅμως συχνὰ τὸ λησμονοῦν. Καὶ ἂν ὁ καθένας ποὺ θὰ χτίσει σπίτι τὸ προσέχει ἰδιαίτερα, γιατί ἐκεῖνος ποὺ φτιάχνει τὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς του, τόσο συχνὰ τὸ παραμελεῖ; Ἄν τὸ γκρέμισμα μιᾶς πολυκατοικίας προκαλεῖ φρίκη ἢ κατάρρευση ἐνὸς ἔμπυχου οἰκοδομήματος, τί προκαλεῖ;

Προσοχή, λοιπόν, στὰ θεμέλια. Ἐλεγχος πρῶτα ποὺ χτίζουμε καὶ μετὰ πῶς χτίζουμε. Καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὁ ἔλεγχος αὐτὸς χρειάζεται διαρκῆ ἐπαλήθευση. Νὰ οἰκοδομοῦμε πάντα πάνω στὸ θεμέλιο, στὸ βράχο. Πολὺ περισσότερο σήμερα ποὺ οἱ ἀπαιτήσεις εἶναι ἀυξημένες. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη καὶ ἡ πνευματικὴ μας συγκρότηση, ἡ ἠθικὴ μας θεμελίωση; Σήμερα τὸ πνευματικὸ ἔδαφος ἔχει κλονισθεῖ καὶ ὑπονομευθεῖ. Ἀνατρεπτικὰ συστήματα καὶ ὑλιστικὲς θεωρίες τὸ ἔχουν ὑποσκάψει. Ποικίλα ἀθεϊστικὰ ρεύματα τὸ ἔχουν διαβρώσει.

Νὰ γιατί χρειάζεται πολὺ προσοχὴ στὴ θεμελίωση. Ποιὸ εἶναι τὸ πνευματικὸ θεμέλιο τῆς ζωῆς μας, τῆς ἀτομικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς, τῆς κοινωνικῆς, τῆς πολιτικῆς, τῆς ἐθνικῆς; Οἰκοδομοῦμε τὴν ζωὴ μας στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, στὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία τοῦ Κυρίου, στὸν αἰώνιο νόμο τοῦ Θεοῦ; Τὴν θεμελιώνουμε στὴν ἐντιμότητα, στὴν εὐκρίνεια, στὴν ἀκεραιότητα, στὴν θυσία, στὴν ἀγάπη, στὴν ἀνιδιοτελεῖ προσφορά; Ἡ τὴν στηρίζουμε στὸ στενὸψυχο συμφέρον, στὶς σκοπιμότητες, στὸ ψέμα, στὴν ὑποκρισία; Στὴ μιὰ περίπτωση χτίζουμε πάνω στὴν πέτρα, σὲ γερὸ θεμέλιο. Καὶ τότε ἂς ἔλθουν οἱ ποταμοί, ἂς κατέβουν οἱ βροχές, ἂς φυσήσουν θυελλώδεις οἱ ἄνεμοι. Ἀσάλευτο τὸ οἰκοδόμημά μας. **«Τεθεμελίωτο ἐπὶ τὴν πέτραν»** (Ματθ. ζ’ 25). Ἀρκεῖ ἡ πέτρα νὰ εἶναι ὁ Χριστός. Νὰ γιατί καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: **«ἕκαστος βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ»** (Α΄ Κορ. γ’ 10). Δηλαδή, ὁ καθένας μας πρέπει πολὺ νὰ προσέχει καὶ νὰ βλέπει, πῶς οἰκοδομεῖ, μὲ τί ὑλικά χτίζει πάνω σ’ αὐτὸ τὸ θεμέλιο.

Δυστυχῶς μερικοὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ διάφορα θρησκευτικὰ ρεύματα καὶ χτίζουν τὴν πνευματικὴ τους ζωὴ σὲ παράδοξα σχήματα ποὺ μόνον σύγχυση προκαλοῦν. Πρόκειται γιὰ σχήματα εὐκολίας ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν πνευματικὸ ἀγῶνα. Κινοῦνται μὲ τὴν ἴδια ἄνεση ἀνάμεσα σὲ τολμηρὴ κοσμικὴ ζωὴ, σὲ ἔνοχα θεάματα, σὲ ἠθικὲς ὑποχωρήσεις καὶ παραχωρήσεις, ὅπως καὶ σὲ μεγάλους δῆθεν πνευματικοὺς ἐκστασιασμούς, παραπλανητικὲς ἐνοράσεις, «χαρισματικὲς» ἀποκαλύψεις. Καταφεύγουν στὰ ὑποκατάστατα μιᾶς κατ’ ἐπίφραση πνευματικῆς ζωῆς.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀντλοῦν ὄχι ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος, τὸν Χριστὸ καὶ τὸν λόγο Του οὔτε ἀπὸ τὴν πατερικὴ σοφία, ἀλλὰ ἀπὸ ὑποπιτες πηγές, ἀπὸ ἀμφίβολες διδασκαλίες, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ **«τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ»**, ἀλλὰ μὲ **«ἐντάλματα ἀνθρώπων»**. Ἰσχύει καὶ ἐδῶ τὸ παλαιὸ παράπονο τοῦ Θεοῦ, ποὺ διατύπωνε ὁ προφήτης Ἡσαΐας γιὰ τὸν τυπολάτρην λαὸ, χωρὶς ἀγάπη καὶ θερμουργὸ πίστη: **«Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ»** (Ματθ. ιε’ 8). Καὶ εἶναι φοβερὸ τὴν **«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»** λατρεία, ποὺ ἐμπνέεται καὶ ζωογονεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπη, νὰ ἀντικαθιστᾷ ὁ στεῖρος τυπικισμὸς ἢ φανατισμὸς. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τὸ πᾶν στὴ θρησκευτικὴ τους ζωὴ εἶναι μόνον ὑπόθεση χειλέων. Δὲν τοὺς ἀπασχολεῖ τὸ ὅτι ἡ καρδιά τους μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποξενωμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, **«ἀππλοτριωμένη τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ»** (Ἐφεσ. δ’ 18), ἀποκομμένη ἀπὸ τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ προβλήματα τῶν συνανθρώπων τους. Λησμονοῦν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εὐαρεστεῖται στὴ θρησκεία τῶν λόγων. Θέλει τὴν καρδιά μας, γιατί χωρὶς αὐτὴ κάθε λατρευτικὴ ἢ ἄλλη ἐκδήλωση εἶναι ἀνώφελη.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: «ἕκαστος βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ», δηλαδή, ὁ καθένας μας πρέπει πολὺ νὰ προσέχει καὶ νὰ βλέπει, πῶς οἰκοδομεῖ, μὲ τί ὑλικά χτίζει πάνω σ’ αὐτὸ τὸ θεμέλιο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (1929 - 2014)

«Εάν τε ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. Ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν».

(Ρωμ. ιδ' 8)

Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας, στὴν Ἀδελφότητά μας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος Αὐγερόπουλος.

Ὁ Κύριος τὸν κάλεσε στὴν αἰώνια καὶ εὐφρόσυνη ζωή. Ἐτσι προστέθηκε στὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ἕνας ἀκόμα ἀδελφός μας, γιὰ νὰ δέεται καὶ νὰ πρε-

Ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ ἐφαρμόζει τὸ θεῖο θέλημα. Κατέβαλλε κάθε προσπάθεια γι' αὐτό. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς τὸ πρῶτὸ τῆς Δευτέρας 11 Αὐγούστου, ποὺ τὸν κάλεσε ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα στὰ αἰώνια, τὸν βρῆκε στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὸν κατατάξει στὴ Βασιλεία Του.

σβεύει ὑπὲρ ὅλων τῶν ἀγωνιζομένων πιστῶν.

Ὁ Γεώργιος Αὐγερόπουλος γεννήθηκε στὴν Πτολεμαῖδα τὸ 1929. Μεγάλωσε μέσα σὲ εὐσεβῆ οἰκογένεια καὶ εἶχε τὴν μεγάλη εὐλογία τοῦ Κυρίου νὰ γνωρίσει ἀπὸ μικρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, «ὄστις πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Ἐτσι τὸ 1945 ἕνας εὐσεβῆς Χριστιανός, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὸν παρεκίνησε νὰ πηγαίνει στὸν θρησκευτικὸ Σύλλογο καὶ νὰ ἀκούει τὶς ὁμιλίες ποὺ γίνονταν ἐκεῖ. Στὴν ἀτμόσφαι-

ρα ἐκεῖνι ὁ Θεὸς ἔριξε στὴ νεανική του ψυχὴ τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τὰ καλὰ παραδείγματα ποὺ ἔβλεπε φλογίζαν τὴν καρδιά του καὶ συνεχῶς τὸν ἐνέπνεαν νὰ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ζεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτὸν τὸν καινούργιο δρόμο ἔβρισκε ὅλο καὶ περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ αὐτὰ τοῦ καλλιεργοῦσαν τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Συνδέθηκε ἔτσι περισσότερο μὲ τὰ μέλη τῆς «Ἀδελφοσύνης», ὅπως ὀνομαζόταν ὁ θρησκευτικὸς Σύλλογος, καὶ στὴν καρδιά του φούντωσε ὁ πόθος νὰ προσφέρει κι αὐτὸς ὅ,τι μπορούσε στὸ ἱερὸ ἐκεῖνο ἔργο.

Στὴν ἀπόφασί του αὐτὴ τὸν βοήθησε πολὺ καὶ ἡ μελέτη τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων ποὺ ἄρχισε μὲ πολὺ ζῆλο νὰ κάνει. Ἰδίως μίλησε στὴν ψυχὴ του ἡ βιογραφία τοῦ πρωτοεργάτη τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς πατρίδος μας, τοῦ π. Εὐσεβίου Ματθοπούλου, ἱδρυτῆ καὶ θεμελιωτῆ τῆς Ἀδελφότητός μας. Στὴ μορφή τοῦ π. Εὐσεβίου, ποὺ ὑπέροχα σκιαγραφεῖ ὁ

ἀείμνηστος π. Σεραφεῖμ Παπακώστας, ὁ Γεώργιος ἐνίωσε πὼς βρῆκε τὸ πρότυπο τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀφιέρωσης στὸν Θεό.

Λίγο ἀργότερα ὁ Θεὸς ὁδήγησε τὰ βήματά του στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται στὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀδελφότητος. Οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ κλιμάκιο τῆς Θεσσαλονίκης, τὸν δέχτηκαν μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ τὸν βοήθησαν νὰ προχωρήσει περισσότερο στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα. Ἐτσι δὲν ἄργησε νὰ πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Θεό. Καὶ ὅταν λίγο ἀργότερα ἦλθε στὸ κέντρο τῆς ἀδελφότητος, στὴν Ἀθήνα, ἡ ἀπόφασί του αὐτὴ ἐνισχύθηκε καὶ σταθεροποιήθηκε καὶ καμιά ἄλλη σκέψη δὲν κυριαρχοῦσε πλέον στὸ μυαλό του παρὰ μόνον ἡ πλήρης ἀφιέρωση στὸν Θεό.

Ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος ἐργάστηκε ὅλα τὰ χρόνια του στὰ Βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀδελφότητος. Στὴν Ἀθήνα κυρίως, ἀλλὰ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὸν Βόλο. Παντοῦ δημιουργοῦσε καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς συνεργάτες του, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσπαθοῦσε νὰ εἶναι ἰδιαίτερα ἐξυπηρετικὸς. Γνώριζε καλὰ τὴν ἐργασία του, πονοῦσε γι' αὐτὴ καὶ εἶχε πολλὴ τάξη σὲ καθετὴ στὸ Βιβλιοπωλεῖο καὶ στὴν ἀποθήκη. Ἦταν ἰδιαίτερα ἐργατικὸς καὶ πρόθυμος.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἀντιμετώπιζε προβλήματα ὑγείας. Ἰδιαίτερα ὁ σακχαρώδης διαβήτης τὸν ταλαιπωροῦσε καὶ πολλὲς φορές τὸν ἀποσυντόνιζε. Ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ἀντιμετώπιζε μὲ πολλὴ ὑπομονὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν Πρόνοια καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ ἐφαρμόζει τὸ θεῖο θέλημα. Κατέβαλλε κάθε προσπάθεια γι' αὐτό. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς τὸ πρῶτὸ τῆς Δευτέρας 11 Αὐγούστου, ποὺ τὸν κάλεσε ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα στὰ αἰώνια, τὸν βρῆκε στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὸν κατατάξει στὴ Βασιλεία Του.

Κι ἐμεῖς ποὺ παραμένουμε στὸν ἀγωνιστικὸ στίβο, μπορούμε μαζὶ μὲ τὸν ὑμνωδὸ νὰ ψάλλουμε καὶ νὰ εὐχόμεστε:

«Χριστὸς σε ἀναπαύσει ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ πύλας Παραδείσου ἀνοίξει σοὶ καὶ βασιλείας δεῖξει πολίτην καὶ ἄφρουν σοὶ δῶρη, ὧν ἡμαρτες ἐν βίῳ φιλόχριστε». Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπητὴ ἀδελφὲ Γεώργιε.

Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δὲν γνώρισε μεγάλες μορφές μόνο στὸ παρελθόν. Καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀνέδειξε Ἱεράρχες θερμούς, ζηλωτές καὶ μορφωμένους, ποὺ ἐποίμαναν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἐξέχουσα θέση κατέχει ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ποὺ τὶς ἡμέρες αὐτὲς συμπληρώθηκαν 76 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκδημία του.

Προερχόταν ἀπὸ οἰκογένεια λευϊτική. Ὁ ἴδιος ἦταν γιὸς ἱερέα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι στὸ προγονικὸ οἰκογενειακὸ του δένδρο ἦταν ἱερεῖς. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν πολυμελὴς καὶ φτωχὴ. Μαθητὴς στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, ἐργάζεται σκληρὰ γιὰ νὰ ζήσει. Συγχρόνως ὅμως γράφει καὶ τὶς πρώτες του ἐργασίες μὲ τὶς ὁποῖες προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴ τῆς Βασιλίσσας Ὀλγας, ἡ ὁποία τὸν ἔστειλε γιὰ σπουδὲς στὶς θεολογικὲς Ἀκαδημίες τοῦ Κιέβου καὶ τῆς Πετρούπολης.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς σπουδὲς του συνεχίζει μιὰ ζωὴ σκληρὴ, κόπων καὶ συνεχῶν ἀγώνων. Πηγαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου γίνεται καθηγητὴς καὶ κατόπιν διευθυντὴς τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ. Ἀργότερα στὴν Ἀθήνα, ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ψηφίζεται καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ μετὰ ἑννέα χρόνια ἐκλέγεται Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Ἐδῶ πᾶς οἱ κόποι του κορυφώνονται. Διότι ἡ μεσοπολεμικὴ ἐποχὴ παρουσίασε μεγάλες θύελλες καὶ τρικυμίες στὴν πορεία του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ δράση του εἶναι πολὺμορφη. Τὸ ποιμαντορικὸ ἐνδιαφέρον του ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ παιδιά του, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Φροντίζει γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κηρύγματος. Στὰ χρόνια του τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα γνωρίζουν ἡμέρες ἀληθινῆς δόξας. Ὁργανώνει εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἱερεῖς φροντιστήρια ὁμιλητικῆς καὶ ποιμαντορικοῦ καταρτισμοῦ. Ἐπισκέπτεται τακτικὰ τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς. Ἀναλαμβάνει ἔντονους καὶ συστηματικοὺς ἀγῶνες ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν καὶ ἰδιαίτερα τῆς Οὐνίας. Παρ' ὅλα αὐτὰ βρίσκει καιρὸ γιὰ νὰ ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο. Μελετοῦσε καὶ ἔγραφε συνεχῶς νέα ἔργα. Ὅποιος θελήσει νὰ ἀναδιφῆσει τὰ ἱστορικὰ συγγράμματά του καὶ τὶς θεολογικὲς του μονογραφίες, θὰ χρειασθεῖ πολὺ χρόνο καὶ δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ σταθεῖ ἐμπρὸς σὲ τέτοια πολὺμοχθη παραγωγὴ, ἐμπρὸς σὲ τέτοιο φαινόμενο ἐργατικότητος καὶ πολὺπλευρης δράσεως.

Ἡ ἀντοχή του ἦταν ἀξιοθαύμαστη. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ἐργάζεται συνέχεια ὡς τὶς τελευταῖες του στιγμές. Καὶ ὅταν οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν σοβαρὴ καρδιακὴ πάθηση καὶ τοῦ συνέστησαν ἄμεση

ἀνάπαυση, ὁ ἀκούραστος Ἱεράρχης δὲν μπορούσε νὰ καταλάβει πῶς ἦταν δυνατόν νὰ συμβιβαστοῦν τὰ καθήκοντα τοῦ Πρωθιεράρχου μὲ τὴν ἀνάπαυση! «Ἄν πρόκειται νὰ ζεῖ κανεὶς, χωρὶς νὰ ἐργάζεται, εἶπε τότε, τί τὴν χρειάζεται τέτοια ζωή;»

Δὲν ὑπῆρξε ὅμως μόνο ἐργατικὸς ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης. Ὑπῆρξε πρῶος καὶ ταπεινός. Εἶναι γνωστὸ πόσο συχνὰ οἱ «ἀπὸ γῆς πτωχοὶ» ὅταν ἀνεβοῦν σὲ ψηλὰ ἀξιώματα, λησμονοῦν τὸ παρελθόν τους καὶ κομπάζουν καὶ βλέπουν τόσο χαμηλὰ τοὺς ἕως χθὲς ὁμοίους τους. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ὅμως, ἔμεινε πάντοτε ταπεινός, ὅπως ἦταν καὶ στὰ δύσκολα νεανικά του χρόνια. Καὶ συγχρόνως ἦταν πρῶος πρὸς ὅλους. Ὁ ἴδιος εἶπε σὲ μιὰ συζήτηση περὶ θυμοῦ, ὅτι «ἀνέβαλλε πάντοτε νὰ θυμῶναι».

Συχνὰ ἡ ταπείνωση συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ ἀληθινὴ εὐγένεια. Τέτοια εὐγένεια διέθετε καὶ ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος. Ἦταν εὐγενὴς πρὸς τοὺς κατέχοντες τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, πρὸς τοὺς συναδέλφους του, πρὸς αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἐχθροὺς του, πρὸς τοὺς κατωτέρους του, πρὸς τὸν τελευταῖο πιστό. Συνεδύαζε σοβαρότητα καὶ εὐγένεια, ἦθος, αὐστηρότητα ἀσκητικὴ καὶ καταδεκτικότητα.

Ἐζῆσε ἐν Κυρίῳ καὶ πέθανε ἐν Κυρίῳ. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος βαθιᾶς πνευματικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς. Πάντοτε ἐξομολογεῖτο. Αὐτὸ ἔγινε καὶ ὅταν ἔφθασε τὸ τέλος. Ζήτησε πνευματικὸ. Καὶ ὁ Πρωθιεράρχης ἐξομολογήθηκε μπροστὰ στὸν ὑφιστάμενό του ἱερέα ὡς ἀπλὸς πιστός. Κατόπιν ζήτησε καὶ τέλεσαν τὸ μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου, ποὺ παρακολούθησε μέχρι καὶ τὴν τελευταία του λέξη. Κοινώνησε τρεῖς φορές μέσα σὲ ἑννέα ἡμέρες. Τελευταία φορὰ πῆρε τὸν Κύριο λίγη ὥρα πρὸ τῆς ἐκδημίας του...

Ἡ κηδεῖα του ὑπῆρξε πάνδημη. Ὁ πόνος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του βαθύς. Τὸν πόνο αὐτὸ ἐξέφρασε καὶ ὁ ἀείμνηστος π. Σεραφεῖμ Παπακώστας στὸν ἐπικήδειο λόγο ποὺ τὸν ἐπισφράγισε μὲ αὐτὲς τὶς λέξεις:

«Τίμιε πάτερ, ἕως χθὲς προήδρευες εἰς τὸ ἐπίγειον θυσιαστήριον. Σήμερον παρεδρεύεις εἰς τὸ οὐράνιον. Ἐως χθὲς ἦσουν μέλος τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν καὶ μέλος πρῶτον τῆς ἐν Ἀθήναις τοιαύτης. Σήμερον εἶσαι μέλος τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων. Ἐως χθὲς ἀνέπεμπες, κατὰ τὰς ἀρχιερατικὰς σου λειτουργίας, δεήσεις ὑπὲρ σεαυτοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἄλλων πιστῶν. Τώρα ἔπαυες τὰς ὑπὲρ σεαυτοῦ καὶ πιστεύομεν, ὅτι συνεχίζεις τὰς ὑπὲρ ἡμῶν... ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀξιωθῶμεν τῆς ἐν Κυρίῳ ζωῆς καὶ τοῦ ἐν Κυρίῳ θανάτου καὶ φεύγοντες ἐκ τοῦ κόσμου τούτου αἰσθανθῶμεν τὴν ἀπήχησιν τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «**Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες**»».

Εἶπεν ὁ Κύριος· καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; Καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι. Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιήτε τοὺς ἀγαθοποιῶντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; Καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι. Καὶ ἐὰν δανείζετε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν,

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Β' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ σ' 31-36
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Κορ. σ' 16 - ζ' 1

ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; Καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα. Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς

ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστὶ.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

«Αγαθοποιεῖτε... μηδὲν ἀπελπίζοντες»

Ὁ Κύριος σήμερα ἔρχεται νὰ μᾶς ρίξει ἓνα σύνθημα ποὺ ταράζει τὴν ἀνθρώπινη νοοτροπία μας. Μὴ ζητᾶτε παντοῦ ἄμεσα ἀποτελέσματα τονίζει. Ἰδιαίτερα στὰ πνευματικὰ ἔργα μὴν ἔχετε τὴν ἀπαίτηση ὅπωςδῆποτε νὰ δεῖτε μὲ τὰ μάτια σας τοὺς καρποὺς τῶν κόπων σας. Μὴν ἀπελπίζεσθε, λοιπόν, ὅταν βλέπετε ὅτι δὲν ἀποδίδουν οἱ κόποι σας. Μὴ ἀφήνετε νὰ σᾶς καταλαμβάνει ἓνας ψυχικὸς μαρασμὸς. Ἄς μὴ σᾶς πνίγει ἡ ἀπογοήτευση. Σεῖς κάνετε τὸ καθῆκον σας. Καὶ τοὺς ἐχθροὺς σας ἀκόμη νὰ τοὺς εὐεργετεῖτε χωρὶς νὰ ἐλπίζετε τίποτε ὡς ἀνταπόδοση ἀπὸ αὐτοὺς. **«Αγαθοποιεῖτε μηδὲν ἀπελπίζοντες».**

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Εἶναι μιὰ δοκιμασία, ἓνας πειρασμὸς, αὐτὸ τὸ **«ἀγαθοποιεῖτε μηδὲν ἀπελπίζοντες»**. Τὸν αἰσθανόμαστε συχνὰ-πυκνὰ νὰ μᾶς σφίγγει σὰν τανάλια τὴν καρδιά καὶ νὰ μᾶς τὴν κλείνει. Πολλὲς φορές μᾶς φέρνει τὴν σκέψη τῆς «φυγῆς». Δὲν γίνεται τίποτε μὲ αὐτὸ τὸν κόσμον, σκέπτεται ὁ ἐργάτης τοῦ καλοῦ. Τὸν εὐεργετεῖς καὶ μένει ἀδιάφορος. Τὸν δανείζεις καὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀγάπη σου. Τοῦ προσφέρεῖς τὴν καρδιά σου καὶ δὲν ἔννοεῖ νὰ μαλακώσει, νὰ ἡμερέψει. Ὁ πειρασμὸς αὐτὸς ἀγκαλιάζει ὄχι μόνο τοὺς θάμνους καὶ τὰ μικρὰ δεντράκια, ὅπως εἴμαστε οἱ πολλοί, ἀλλὰ ἀναρριχᾶται καὶ στὶς πανύψηλες δρυς, ὅπως ἦταν ὁ προφήτης Ἠλίας καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ πύρινος προφήτης, ὁ δυναμικὸς κήρυκας τῆς ἀλήθειας, ὁ ἐργάτης τοῦ Κυρίου ὁ ἀκάματος. **«Ζῆ Κύριος Παντοκράτωρ»** κρᾶζει. **«Ἔως πότε χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις;»** Τὸν ζῶντα Θεὸ μόνον νὰ λατρεύετε καὶ σ' Αὐτὸν μόνον νὰ δίνετε τὴν καρδιά σας. Καὶ μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν δραστηριότητά του, τὰ φλογερὰ κηρύγματά του, δὲν βλέπει νὰ τὸν προσέχει κανένας. Ἐμείναι μόνος ἀνακράζει, ἐνῶ τὸν πνίγει ὁ πειρασμὸς τῆς ἀποθαρρύνσεως. Δὲν εἶχε ὅμως δίκιο. Ὅχι δὲν εἶσαι μόνος, Ἠλία, ἀπαντᾶ ὁ παντογνώστης Κύριος. Ἐπτὰ χιλιάδες ψυχὲς δὲν ἔκλιναν γόνυ στὸν Βάαλ, δὲν παρέδωσαν τὸ κάστρο τῆς ψυχῆς τους στὴν ἁμαρτία. Δὲν τοὺς βλάπεις ἐσύ. Τοὺς παρατηρῶ ὅμως Ἐγώ.

Παρόμοια εἶπε ὁ Κύριος καὶ στὸν ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν. **«Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσῃς... διότι λαὸς ἐστὶ μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ»**. Στὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὑπάρχει πολὺς λαὸς δικός μου, ἔτοιμος νὰ σε ἀκούσει καὶ ἀποδεχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιό μου. Λάλει, λοιπόν, καὶ μὴ στέκεσαι στὰ ἐμπόδια. Ἐτσι λοιπὸν στὸ μέταλλημα ποὺ φαίνεται

σκοουριά, κρύβεται χρυσός. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄχυρα εἶναι τὸ καλὸ στάρι. **«Αγαθοποιεῖτε μηδὲν ἀπελπίζοντες»**. Δικό σας χρέος εἶναι ἡ σπορά. Ἡ αὐξηση καὶ ἡ καρποφορία δὲν εἶναι δική σας ὑπόθεση. Εἶναι τοῦ Θεοῦ. Πάντοτε **«ὁ αὐξάνων»** εἶναι ὁ Θεός, ἡ παντοδύναμη χάρις Του.

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

Ἀκόμα ὅμως ὁ πειρασμὸς αὐτὸς θέλει μιὰ σθεναρὴ καὶ δυναμικὴ ἀντιμετώπιση. Ὅσοι πιστεύουμε στὸ Εὐαγγέλιο, ἄς τὸ ἀνοίξουμε καὶ ἄς προσέξουμε τί ἔχει νὰ μᾶς πεῖ. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται **«μετὰ παρατηρήσεως»**. Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ μάθει καλὰ ὅτι δὲν πέφτουν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὰ μεγάλα καὶ οὐσιώδη ἔργα. Ὁ Θεὸς κατεργάζεται σπουδαῖα καὶ ἀξιδόλογα σιωπηλὰ καὶ χωρὶς θορύβους. Ἀκόμη καὶ στὶς δικές μας δραστηριότητες καὶ μάλιστα τὶς πνευματικὲς ἐφαρμόζεται πάλι ἡ ἀλήθεια τῆς Γραφῆς **«ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπειρῶν καὶ ἄλλος ὁ θερίζων»**. Ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ πιστὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, κάνει τὸ καλὸ, ἀγαθοποιεῖ καὶ δὲν ἀπελπίζεται γιατί ξέρει ὅτι τὰ ἀποτελέσματα θὰ τὰ δεῖ κάποιος ἄλλος. Ἀποστολή του εἶναι νὰ κάνει τὸ ἔργο ποὺ τοῦ ἀνέθεσε σήμερα ὁ Κύριος. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ νοικοκύρης. Ἐκεῖνος θὰ ὀρίσει τὸν θεριστή. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἔσπειρε καὶ οἱ Μαθηταὶ ἐθέρισαν, ἐὰν οἱ Μάρτυρες ἐπότισαν μὲ τὸ ἅγιο αἷμα τους τὸν σπόρον καὶ οἱ μετέπειτα θέρισαν τὴν ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας, γιατί βιάζομαι ἐγὼ ἂν δὲν βλέπω ἀμέσως τὸν καρπὸ τῶν μόχθων μου; Μάλλον δὲν εἶναι αὐτὸ μιὰ ἀσφάλεια γιὰ τὸν ἐργάτη **«ἵνα μὴ υπεραίρεται»**; Μέσα στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν τὰ θεμέλια μεγάλων χριστιανικῶν καὶ ἀναγεννητικῶν κινήματων, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ δοῦν οὔτε τὴν χαραυγὴ τῆς καινούργιας ἡμέρας.

Δὲν πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι ποὺ κάνετε γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ καλὸ, λείει ὁ Κύριος, στὸν καθένα μας. Τὰ παιδιὰ σας ἄς φαίνονται ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα τώρα, θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς ποὺ οἱ φροντίδες καὶ τὰ δάκρυά σας θὰ καρποφορήσουν. Καὶ ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐμπαίζουν τὸν διδάσκαλον καὶ ἀντιδρῶν στὶς καλὲς του προσπάθειες, θὰ ἔλθει καιρὸς ποὺ θὰ τὸν εὐγνωμονοῦν. Ἀπελπίσθηκε ἡ μητέρα τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἀπὸ τὰ παραστρατήματα τοῦ παιδιοῦ της; Ὑπέμενε, ἤλπιζε καὶ προσευχόταν. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ χαρεῖ τὴν θαυμαστὴ μεταστροφή του. Ἐπομένως ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ καλοῦ ἄς μὴ λησμονοῦν τό: **«Αγαθοποιεῖτε μηδὲν ἀπελπίζοντες»**.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν τὸν σπῆρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ

τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό. Καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 5-15
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. γ' 8-15

βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπῆρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται

ὁ διάβολος· καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Ὁ σπῆρος ἐστὶν ὁ λόγος».

Ὅταν ὁ Κύριος ἐρμηνεύει «κατ' ἰδίαν» τὴν παραβολὴν στοὺς Μαθητὲς Του λέει ὅτι ὁ σπῆρος ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σπορέως στὴν γῆ εἶναι ὁ λόγος Του. Ὅχι ὁ ἀνθρώπινος λόγος. Αὐτὸς δὲν ἔχει δύναμιν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔχει τὴν τεράστια δύναμιν ὅταν πέσει σὲ γῆ εὐφορῆ, φυτρώνει **«καὶ φυὲν ποιεῖ καρπὸν ἑκατονταπλασίονα»**. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τοῦ Κυρίου θὰ μιλήσουμε σήμερα.

NIKA ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Θὰ ἀκούσουμε στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, πὼς ἕνας λόγος τοῦ Κυρίου ἀνιστᾷ τὸ νεκρὸ νέο τῆς Ναῖν. **«Νεανίσκε σοὶ λέγω, ἐγέρθητι»** εἶπε ὁ Χριστὸς **«καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»**. Τὸ ἴδιο συνέβη στὴν κόρην τοῦ Ἰάειρου καὶ στὸν φίλο τοῦ Χριστοῦ, τὸν Λάζαρο. Ὁ θάνατος, αὐτὸ τὸ γεγονός ποὺ προσδίδει στὴν ζωὴ μας ἕνα χαρακτῆρα δραματικὸ, κάποτε δὲ ἴσως καὶ τραγικὸ, χάνει τὸ φαρμακερὸ του κεντρί, διαλύεται μὲ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου. Τὸ εἶπε καθαρὰ ἐκεῖ ἐμπρὸς στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου: **«Πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα»** (Ἰωάν. ια' 26). Οἱ ὁμολογηταί, οἱ μάρτυρες, οἱ ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ φονεύονται, νὰ μαρτυροῦν, νὰ καίγονται, οἱ λόγοι ὅμως τοῦ Κυρίου, ὁ σπῆρος τοῦ Εὐαγγελίου, ζεῖ. **«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»** ἐτόνισε ὁ Κύριος. Ὁ θάνατος, ὁ ἐξαφανισμὸς, κάποτε θὰ ἀγκαλιᾶσει καὶ τὴν γῆ ποὺ κατοικοῦμε καὶ τὸ στερέωμα ποὺ μᾶς περιβάλλει. Ἐμπρὸς σὲ ἕνα μόνον θὰ σταθεῖ ἀνίκανος καὶ ἀνενέργητος, ἐμπρὸς στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦτο γιατί οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, ὅταν ζοῦν μέσα μας καὶ τὸ Εὐαγγέλιό του εἶναι ζωὴ μας, κάνουν μία θεία σάρκωση μέσα στὸ εἶναι μας. Βοηθοῦν νὰ γεννηθεῖ μέσα στὴν καρδιά μας ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Χριστὸς. Καὶ ὅποιος ἔχει τὸν Χριστό, δὲν πεθαίνει, οὐσιαστικὰ δὲν ἀντικρύζει θάνατο, γιατί αὐτὸς εἶναι **«ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις»**.

«Ὅκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. δ' 4) ἀπαντᾷ στὸν Διάβολο ἐκεῖ στὴν ἔρημο ὁ Κύριος. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶτε προφορικὸς

εἶναι (κέρυγμα, χριστιανικὴ διάλεξη) εἶτε γραπτὸς εἶναι (ἱερὸ Εὐαγγέλιον, χριστιανικὸ βιβλίον καὶ περιοδικὸ) ἔχει μέσα του μία μυστηριώδη δύναμιν. Γι' αὐτὸ ἂς μὴ μᾶς λείψει ποτέ. Ἄς μὴ καταδικάσουμε ποτέ τὴν ψυχὴ μας στὸν τρομερὸ λιμὸ **«τοῦ ἀκοῦσαι λόγον Κυρίου»**.

ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Πότε νιώθει κανεὶς χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος; Ὅταν τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν του, ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία, ἡ ζήλεια καὶ τὸ μίσος καὶ τόσα ἄλλα ἐξαφανίζονται ἀπὸ μέσα του. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ θεϊκὴ ἐκείνη φωτιὰ ποὺ τὰ καίει ὅλα αὐτὰ **«πῦρ φλέγον οἱ λόγοι Του»** θὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ ὁ προφῆτης Ἰερεμίας (κγ' 29). Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ξεχάσουμε τὴν γλυκύτητα ποὺ ἔνιωσε ἡ ψυχὴ μας μετὰ ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς ἱεράς ἐξομολογήσεως; Νομίζαμε ὅτι πετούσαμε. Εἶχαν καταστραφεῖ ὅλα τὰ δεσμὰ καὶ ἡ ψυχὴ φτερούγιζε σὲ κόσμους γαλήνης. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι **«μάχαιρα ὀξεῖα»** καὶ **«βέλος ἐκλεκτὸν»** (Ἠσ. μθ' 2) ἔπαιξε ἕνα σημαντικὸ ρόλο καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτῆ, θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ οὐρανόσταλτα, ὅταν τὰ μελετᾶμε μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ μᾶς δημιουργοῦν μία γέυσιον γλυκύτερην καὶ ἀπὸ τὸ μέλι (Ψαλμ. ριη' 103) καὶ ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται τὴν εὐτυχία τοῦ ὁδοιπόρου ποὺ ὕστερα ἀπὸ μεγάλη περιπλάνησιν βρῆκε τὸν χαμένο του προσανατολισμὸ (Ψαλμ. ριη' 105).

«Εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἂν ὡσεὶ ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κύμα θαλάσσης», λέει ὁ προφῆτης Ἡσαΐας (μν' 18). Διπλαδὴ παιδί μου, προστάζει ὁ Κύριος, μόνον ἂν ἀκουγες τὶς ἐντολές μου, ἂν ἐζοῦσες τὸ θέλημά μου, θὰ εἶχες μιὰ εἰρήνην συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπην σὰν τὸ ποτάμι, δροσερὴ σὰν τὸ νερὸ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ σου καὶ ἡ χαρὰ σου πλατιὰ καὶ πλούσια σὰν τὴν ὁμορφὴν θάλασσα.

Ὁ Κύριος μίλησε καὶ παραβολικὰ καὶ εὐθέως γιὰ τὴν δύναμιν, τὴν παντοδυναμία τοῦ λόγου Του. Ἡ μερίδα μας ἂς μὴν εἶναι μὲ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τοὺς νεώτερους ἄθεους. Ἄς εἶναι μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦταν **«προσκορτεροῦντες τῇ διδασκῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς»**.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί;»

“Ὅπως διάβασα, γιὰ τὸν πνευματισμὸ δὲν ὑπάρχει κόσμος οὐράνιος. Ὑπάρχει ἀπλῶς γήινος κόσμος ἀέρινος, ἐλαφρότερος, σὰν ἐξατμισμένος. Γιὰ μᾶς τούς Χριστιανοὺς ὑπάρχει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Τὸ ἐρώτημά μου εἶναι: Πῶς θὰ εἴμαστε στὴ νέα μας Πατρίδα; Θὰ εἴμαστε μὲ τὸ σῶμα μας καὶ πῶς θὰ εἶναι αὐτό;

Γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα ἔχουμε ξαναγράψει. Ἄλλωστε εἶναι ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Τὸ θαυμαστὸ στὸν Χριστιανισμὸ δὲν εἶναι μονάχα ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Τὸ ἴδιο καθαρὰ διδάσκεται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν σωμάτων. Πλῆθος εἶναι οἱ μαρτυρίες. Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Εἰ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν ὑμῖν»** (Ρωμ. ν´ 11). Μᾶς λέει: Δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸ σῶμα σας εἶναι θνητὸ. Σημασία ἔχει ἂν κατοικεῖ μέσα σας τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀνέστησε ἀπὸ τούς νεκροὺς τὸν Ἰησοῦ. Ἄν αὐτὸ συμβαίνει, τότε αὐτός, ποὺ ἀνάστησε τὸν Χριστό, θὰ ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματά σας ἔνεκα τοῦ Πνεύματός του, ποὺ κατοικεῖ μέσα σας.

Τὴν ἴδια ἀλήθεια ἐπαναλαμβάνουν καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **«Ἄν δὲν ἀνασταίνεται τὸ σῶμα, τότε δὲν ἀνασταίνεται ὁ ἄνθρωπος. Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο ψυχὴ. Εἶναι ψυχὴ καὶ σῶμα. Ἄν, λοιπόν, μόνο ἡ ψυχὴ ἀνασταίνεται, τότε κατὰ τὸ μισὸ ὁ ἄνθρωπος ἀνασταίνεται καὶ ὄχι ὁλόκληρος. Ἄλλωστε δὲν κυριολεκτοῦμε, ὅταν μιλάμε γιὰ ἀνάστασις ψυχῆς. Διότι ἀνάστασις ἔχουμε γιὰ τὸ σῶμα, γιατί αὐτὸ πεθαίνει καὶ διαλύεται. Ἡ ψυχὴ δὲν διαλύεται».**

Αὐτὴ τὴν ἀνάστασις τῶν σωμάτων, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν κάθε πιστὸ **«μοναδικὴ ἀνθρωπολογία ἀξία τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος»**, ἀπέρριπταν καὶ γελοιοποιοῦσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ διώκτες ἔκαιγαν μερικὲς φορὲς τὰ σώματα τῶν μαρτύρων, σκόρπιζαν τὴν τέφρα στὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔλεγαν περιπαικτικά: Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ ἀναστηθοῦν καὶ πῶς μπορεῖ νὰ τοὺς βοηθήσει ὁ Θεός τους. **«Ὅπουδῆποτε κι ἂν διασκορπισθοῦμε εἴτε στὴ θάλασσα εἴτε στὴν ξηρὰ εἴτε κατασπαραχθοῦμε ἀπὸ θηρία ἢ ὄρνεα, θὰ μᾶς ἀναστήσει μὲ τὴ δύναμή του ὁ Θεός, γιατί ὁλος ὁ κόσμος βρίσκεται στὸ χέρι Του»**, ἀπαντοῦσε ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ρώμης.

Ἄλλὰ τὰ ἐρωτήματα δὲν σταματοῦν. Ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ἔθετε καὶ νέα ἐρωτηματικά: Ποιὸ σῶμα θὰ ἀναστηθεῖ; Τὸ σῶμα τῶν δέκα, τῶν εἴκοσι, τῶν τριάντα ἐτῶν; Ἐνα ἀνάπηρο σῶμα θὰ διατηρήσει τὴν ἀναπηρία του; Τὴν ἀπάντησις τὴν ἔχει δώσει μὲ πολλὴ σαφήνεια ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ἄλλ’ ἐρεῖ τις· Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; Ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται; Ἄφρον, σὺ δὲ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ· καὶ ὁ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γεννησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι σίτου ἢ τίνος τῶν λοιπῶν· ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἐκάστῳ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα... Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ... Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α´ Κορινθ. ιε´ 35-37).

Λίγη σκέψη καὶ παρατηρητικότητα, μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν ἀνάστασις. Μιὰ εἰκόνα παραστατικὴ μᾶς δίνει ἡ γύρω μας φύση, ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ νεκραναστάσεις. Τὰ ὀλόχρυσά στάχυα, τὰ πολύχρωμα λουλούδια, τὰ καρποφόρα δένδρα, ὅλα ἔχουν ὡς ξεκίνημά τους ἓνα σπóρο, ποὺ θάφηκε στὴ γῆ, σάπισε καὶ ἀποσυντέθηκε. Εἶναι τὸ ἴδιο ὁ γυμνὸς σπóρος καὶ τὸ πολύχρωμο φυτὸ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὑπάρχει κάποια ὁμοιότητα στὴ σπερματικὴ βάση. Δὲν ἔχουμε ὅμως τὸ ἴδιο σχῆμα, τὸν ἴδιο ὄγκο, τὴν ἴδια ἀξία. Ἔτσι καὶ τὰ σώματα ποὺ θὰ ἀναστηθοῦν. Θὰ ὑποστοῦν ριζικὴ ἀλλαγὴ. Θὰ ἀφθαρτοποιηθοῦν. Τὸ νεκρὸ σῶμα, ποὺ ρίχνεται στὸν τάφο σὲ κατάστασις φθορᾶς καὶ ἀποσύνθεσης, θὰ ἀναστηθεῖ ἀφθαρτο, ὠραῖο καὶ ἔνδοξο.

Ἐπιγραμματικὴ εἶναι καὶ ἡ διατύπωση τοῦ Χρυσοστόμου γιὰ τὴν φύση τοῦ σώματος ποὺ θὰ ἀναστηθεῖ. Μᾶς λέει, ὅτι τὸ σῶμα θὰ εἶναι τὸ **«αὐτὸ καὶ οὐκ αὐτό»** σὲ σχέση μὲ ἐκεῖνο ποὺ διαλύθηκε στὸν τάφο. Τὸ ἴδιο καὶ ὄχι τὸ ἴδιο. **«Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα ἢ ἄμμος καὶ τὸ γυαλί, γράφει καὶ ὁ Θεόδωρος Μοψουεσίας. Καὶ ὅμως τὸ γυαλί ἔγινε ἀπὸ τὴν ἄμμο, χωρὶς νὰ εἶναι ἄμμος».** Ὑπάρχει, δηλαδή, ἀνάμεσα στὸ φθαρτὸ καὶ στὸ ἀφθαρτο σῶμα ταυτότητα καὶ διαφορὰ. Αὐτὴ ποὺ ὑπάρχει στὴν ἄμμο καὶ στὸ γυαλί, στὸ σῆμα καὶ στὸ στάχυ. Ἐπομένως θὰ εἴμαστε οἱ ἴδιοι μετὰ τὴν ἀνάστασις, ἀλλὰ ἀφθαρτοποιημένοι. Ὑπόδειγμα ἔχουμε τὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Κυρίου. Διατηροῦσε τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ συγχρόνως ἐμφανιζόταν **«τῶν θυρῶν κεκλεισμένων».**

ΜΕ ΟΔΗΓΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

Τὴν ἱστορία δὲν τὴν γράφουν οἱ ἀριθμοὶ οὔτε οἱ τελειοποιημένες πολεμικὲς μηχανὲς οὔτε ἡ αὐθαιρεσία καὶ ἡ βία τῶν ἰσχυρῶν ποὺ ἐπιχειροῦν τὸν στραγγαλισμὸ τῆς ἐλευθερίας, τὴν καταπάτηση τοῦ δικαίου καὶ τῶν δικαίων. Τὴν ἱστορία δὲν τὴν γράφουν οἱ περιφρονητὲς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τοῦ ἀναφαίρετου δικαιώματος τοῦ λαοῦ νὰ πιστεύει ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐκφράζεται ἐλεύθερα. Τὴν ἱστορία τὴν γράφουν οἱ ἐλεύθερες καὶ ἀδούλωτες ψυχές, ποὺ πιστεύουν στὶς αἰώνιες ἀξίες, ποὺ πυρπολοῦνται ἀπὸ ἰδανικά, ποὺ θυσιάζονται γιὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς Πατρίδας, ποὺ δὲν διαπραγματεύονται τοὺς ἀτίμητους πνευματικοὺς καὶ ἠθικοὺς θησαυροὺς τους.

“Ὅποιος θέλει νὰ ἐλέγξει τὴν ἀλήθεια αὐτή, δὲν ἔχει παρὰ νὰ θυμηθεῖ τὴ μεγαλειώδη ἐποποιία τοῦ 1940. Τότε ποὺ μιὰ χούφτα Ἕλληνες, πάνω στὰ βορειοπειρωτικὰ βουνά, μὲ λιγοστὰ ὑλικά ἐφόδια, μὰ μὲ ψυχὴ λιονταρίσια, μὲ πίστη στὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνα τους, μὲ συναισθησὴ τῆς βαριάς ἐθνικῆς κληρονομιάς, μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἀντιμετώπισαν

μιὰ πανίσχυρη αὐτοκρατορία. Τὴ γονάτισαν. Καὶ ἔκαναν τὸν κόσμον ὁλόκληρο νὰ σταθεῖ μὲ ἔκπληξη καὶ θαυμασμό, μπροστὰ στὴ μικρή, ἀλλὰ ἥρωικὴ χώρα μας. Θὰ ἄξιζε νὰ θυμηθοῦμε, στὴν ἐφετινὴ ἐπέτειο 74 χρόνια ἀπὸ τὸ ἥρωικὸ ΟΧΙ, πῶς μίλησε τότε γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα ὅλος ὁ ἐλεύθερος κόσμος, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ συγκρατημένη ἀναπνοὴ τὰ κατορθώματα τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ πρόκειται γιὰ θαῦμα, τὸ ὁποῖο πραγματοποίησε ἡ πίστη καὶ ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα τοῦ μετώπου καὶ τῶν μετόπισθεν. Τί νὰ πρωτοαναφέρουμε;

Ὁ τότε ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Ἄντονι Ἦντεν καθόριζε μὲ ἀκρίβεια τὴν ἐλληνικὴ συμβολή: «Τὸ μεσογειακὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ ἀπέτυχε χάρη στὴ νικηφόρα ἀντίσταση τῆς Ἑλλάδος. Ἄν τὸ σχέδιο αὐτὸ πετύχαινε, ἡ ἐπίθεση τῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Ρωσίας θὰ εἶχε τελείως διαφορετικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ ἥρωες ποὺ εἶχαν βάψει μὲ τὸ αἷμα τους τὴν ἱερὴ γῆ τῆς Βορείου Ἠπείρου, οἱ

μαχητὲς τῆς Πίνδου καὶ οἱ ἄλλοι, θὰ εἶναι ὀδηγοὶ μαζί μὲ τοὺς Μαραθωνομάχους καὶ θὰ φωτίζουν γιὰ πάντα τὴν οἰκουμένη». Ὁ στρατάρχης Γιάν Σμάτς λακωνικὰ ἀξιολογοῦσε τὴν ἐλληνικὴ συμβολή: «Ἡ μάχη τῆς Πίνδου ἄλλαξε τὴν πορεία τῆς ἱστορίας». Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ μιλοῦσε καὶ ὁ στρατάρχης Γουέινβελ, Βρεττανὸς ἀρχιστράτηγος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς: «Οἱ Ἕλληνες σύμμαχοί μας εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ μὲ τὶς ὑπέροχες νίκες τους στὴ Βόρειο Ἠπειρο, ἄνοιξαν τὸν δρόμον καὶ ἔδωσαν ἀποφασιστικὰ χτυπήματα στὴ φασιστικὴ Ἰταλία. Οἱ ἐπιτυχίες τους δὲν εἶχαν μόνο τοπικὴ σημασία. Ἐπηρέασαν τὴν ὅλη ἐξέλιξη τοῦ πολέμου».

Τὰ ἴδια ἐπαναλάμβαναν ἀργότερα καὶ οἱ Ρῶσοι: «Πολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ νικήσατε. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, γιατί ἦσαстан Ἕλληνες. Μὲ τὶς θυσίες σας κερδίσαμε χρόνο γιὰ νὰ ἀμυνθοῦμε. Ὡς Ρῶσοι καὶ ὡς ἄνθρωποι σὰς εὐγνωμονοῦμε».

Πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία. Ἡ ἐλληνικὴ γενναιότητα μεγαλοῦργησε. Καὶ κανένας δὲ μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ, πῶς ἡ γενναιότητα αὐτή, ποὺ περιφρονοῦσε τὶς σιδηρόφρακτες

στρατιές, πήγαζε ἀπὸ τὴν πίστη τῶν Ἑλλήνων στὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνα καὶ στὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Δηλαδὴ ὁ κάθε Ἕλληνας τότε εἶχε γίνῃ ἓνας ἥρωας, γιατί πίστευε στὰ ἰδανικά τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδας. Μαχόταν «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν». Καὶ αὐτὰ τοῦ ἔδιναν φτερά, ἀτσάλωναν τὴν καρδιά. Δὲν πολεμοῦσαν οἱ Ἕλληνες ὅλοι γιὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Δὲν μάχονταν γιὰ πληγωμένους ἐγωισμοὺς ἢ γιὰ κατακτητικὸς σκοποὺς. Πολεμοῦσαν γιὰ νὰ μὴ βεβηλωθοῦν τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς φυλῆς. Γιὰ νὰ μὴν θριαμβεύσει ἡ ἀδικία. Καὶ πολεμοῦσαν μὲ τὸ ὄραμα τῆς Παναγίας ποὺ λίγους μῆνες πρὶν τῆς εἶχαν προσβάλει τὴ μνήμη μὲ τὸν τορπιλισμὸ τῆς Ἑλλης, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της στὸ νησί τῆς Μεγαλόχαρης. Αὐτὸ τὸ ὄραμα τοὺς καθοδηγοῦσε καὶ τοὺς ἐμπύχωνε. Αὐτὸ φλόγιζε τὰ στήθη, ὥστε «τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ σὰν ἀετοὶ νὰ χυμοῦν στὴ μάχη. Καὶ κάθε κορφή κι ἀετοράχη νὰ φωτίζει τώρα ἢ λευτεριά».

Ἐγένετο ἐν τῷ ἔξῃς ἔμπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ’ αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ·

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Γ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ζ' 11-26
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Κορ. ια' 31 - ιβ' 9

μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βασταζόντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνε-

κάρησεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

«Καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ».

Στὴν πόλη Ναϊν γίνονται ὅσα μᾶς λείπει τὸ σημεῖον ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Ἐκεῖ «ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς». Ἦ ταλαίπωρη μάνα, ἄγαλμα ὀδύνης ἐμπρὸς τοῦ μοναχοπαίδι της. Δὲν μπορούσε νὰ σταθεῖ στὰ πόδια της. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι; Διασταυρώνουν τὰ βλέμματά τους, πάνω ἀπὸ τὸ νεκρὸ παλικᾶρι, τὸν φίλο καὶ γνωστὸ τους καὶ νιώθουν ἓνα ὀλοφάνερο μούδιασμα, ἓνα ἀπερίγραπτο ἀνατρίχιασμα. Παρακολουθοῦν βουβοί. Ἄκουνε τὸν μεγάλο διδάσκαλο, τὸν θάνατο, ποὺ ἀγορεύει ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἔδρα του. Καὶ τί λέει;

ΘΕΤΕΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ἄς λέμε ὅτι μιὰ μέρα θὰ πεθάνουμε. Ὁ θάνατος κάθε φορὰ ποὺ περνᾶει ἀπὸ δίπλα μας, μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα, μᾶς ἀναστατώνει καὶ φέρνει στὴν συνείδησή μας τὸ ἀνέκφραστο ρίγος θεμελιακῶν ἐρωτημάτων. Καθὼς ἔχουμε ἐμπρὸς μας τὸν νεκρὸ καὶ νομίζουμε πὼς ἀντηχεῖ ἀκόμα γύρω μας τὸ γέλιο τοῦ ἡ τὸ ζωηρὸ περπάτημά του, διερωτώμεθα καὶ λέμε: Τί εἴμαστε; Ποῦ πᾶμε; Γιατί ὅλη αὕτη ἡ ἀγωνία τῆς ζωῆς μας; Ποῦ βρισκόμαστε προηγουμένως, τότε ποῦ ἴσως δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ἐδῶ ὁ ναὸς ποὺ δονεῖται σήμερα ἀπὸ κλάματα, αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι ποὺ ἔχει μιὰ τραγικὴ ὄψη σήμερα, αὐτοὶ οἱ γονεῖς; Καὶ ὕστερα ποῦ πηγαίνουμε; Ποῦ θὰ εἴμαστε στὸ ἀπροσμέτρητο μέλλον;

Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ ἐρωτήματα, ποῦ θέτει ὁ μέγας δάσκαλος τῆς ζωῆς μας, ὁ θάνατος, μόνον ὁ Χριστὸς δίνει ἀπαντήσεις ὀρθῆς καὶ εἰρηνόφορες. Ὁ λόγος Του, τὸ Εὐαγγελίό Του, καθὼς τὸ ἀνοίγουμε μᾶς ἀπαντᾷ. Ποῦ εἴμαστε πρὶν νὰ λάβουμε ὑπαρξὴν στὸν κόσμον αὐτό; Στὴν σκέψη τοῦ Θεοῦ. Στὸ σχέδιο τοῦ πάνσοφου Δημιουργοῦ. Καὶ ποῦ θὰ βρισκόμαστε στὸ μέλλον; Ἄν τὸ θέλουμε, καὶ πάλι κοντὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ μπορούμε νὰ θυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Ἀβγουστίνου: «Μᾶς ἐδημιούργησες γιὰ σένα, Κύριε, καὶ ἡ καρδιά μας δὲν θὰ ἡσυχάσει ποτέ, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βρεθοῦμε γιὰ πάντα κοντὰ Σου». Χωρὶς αὕτη τὴν πίστη στὴν αἰωνιότητα καὶ στὸν Κύριο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὅταν ἔρχεται ὁ θάνατος σὰν ξυλοκόπος καὶ μὲ τὸ τσεκούρι του κτυπᾷ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς μας καὶ τὸ ρίχνει κάτω, ἀκοῦς τὴν συνείδησή σου νὰ σοῦ λέει: «Ἄφρον... ἃ δὲ ἡτοίμασες τίνι ἔσται;»

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα ὁ θάνατος

ΜΑΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΝΕΙ

Ὅταν βρεθοῦμε ἀνάμεσα στὰ μνήματα, μέσα στὸ δάσος τῶν ξύλινων ἢ μαρμάρινων σταυρῶν, καθὼς προχωροῦμε μαζὶ μὲ τὴ νεκρῶσιμη πομπή, ξαφνικὰ ἀνοίγουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας. Τότε «ὁ ἔχω

ὄρα ἀκούειν» παίρνει σήματα ἀνυπολόγιστης ἀξίας. Πράγματι ὁ δάσκαλος, ἔρχεται τότε καὶ μᾶς λέει: Κοιτᾶτε πόσο παιδαριῶδη εἶναι ὅλα ἐκεῖνα ποῦ ὁ κόσμος ἔχει συνηθίσει νὰ τὰ θεωρεῖ σπουδαῖα καὶ μεγάλα! Ἦ φήμη καὶ τὸ ὄνομα, οἱ ἐγκόσμιες φιλοδοξίες καὶ οἱ τίτλοι, οἱ θέσεις καὶ τὰ πρωτεῖα, ἢ ἄλλα τῶν τιμῶν καὶ ἡ αὐτοδιαφήμιση, ἡ σπουδαιοφάνεια καὶ ὁ τορνευτὸς λόγος... Ὅλα αὐτὰ, παιδιὰ μου, ἀνθρώποι τῆς γῆς, εἶναι «σκύβαλα». Πόσο ἀνόητοι εἶναι ὅσοι κυνηγοῦν τόσο ἐφήμερα λουλούδια. Ὁ σεισμὸς τοῦ θανάτου, τὸ γκρέμισμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἡ φωτιὰ τῆς δοκιμασίας, δείχνει πὼς δὲν ἀντέχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ χάρτινοι πύργοι στὸ «πῦρ» τὸ μεγάλο καὶ ἄτεγκτο.

Τότε ἡ ψυχὴ μας μυστικὰ συμφωνεῖ μὲ τὸν ἱερὸ Δαμασκηνὸ καὶ συνοδεύει τὸν ψάλτη ποὺ λέει: «Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται». Πᾶνε, γίνονται καπνός. «Πομφόλυγες ποῦ διερράγησαν», θὰ μᾶς πεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, εἶναι ὅλα αὐτὰ.

Αὕτη ἡ προσγείωση, αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς ματαιότητος, ποῦ δίνει ὁ θάνατος στοὺς κατοίκους τῆς γῆς σὲ ὄσους ἔχουν τὴν σπίθα τῆς πίστεως, γίνεται ἀφορμὴ νὰ ὑψώνουν, μέσα ἀπὸ τὰ μνήματα, τὸν ὄρθρο μιᾶς νέας καὶ ἀληθινῆς ζωῆς. Ὅσοι ὅμως δυστυχῶς δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ φῶς, διώχνουν τὰ ἱερά, τὰ συγκλονιστικὰ καὶ οἰκοδομικὰ αὐτὰ μνημόματα, ὅσο μποροῦν πιὸ γρήγορα. Τὰ διώχνουν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν πάλι στὰ καθημερινὰ. Δηλαδὴ στὴς ἐχθρότητες, στοὺς φθόνους, στὴς διαβολές, στοὺς ἐγωισμούς.

Ὅταν πεθαίνει κάποιος συνήθως ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, «οἱ περιλειπόμενοι» καθόμαστε καὶ κοιτάζουμε τὸ ἔργο του καὶ τὴν ζωὴ του γενικότερα. Σὲ καιροὺς ὅμως κρίσιμους, ὅπως εἶναι οἱ σημερινοί, καλύτερα εἶναι νὰ κοιτάζουμε ὄχι ἐκείνους ποῦ φεύγουν, ἀλλὰ ἐκείνους ποῦ μένουν. Σήμερα χρειάζεται νὰ προσέχουμε πιὸ πολὺ τοὺς ζωντανούς. Καὶ αὕτη ἡ παρατήρησή μας, νὰ γίνεται μὲ τὸν φακὸ τοῦ θανάτου, μὲ τὸ πρίσμα τῆς αἰωνιότητος. Ἐμεῖς ποῦ μένουμε, ποῦ ζοῦμε, μπορούμε νὰ αἰτιολογήσουμε τὴν σημερινή μας ζωὴ μὲ μέτρο καὶ καθρέφτη τὸν θάνατο; Δικαιολογοῦνται αὐτὰ ποῦ λέμε καὶ κάνουμε μὲ τὴν πραγματικότητα ὅτι μιὰ μέρα θὰ πεθάνουμε; Ἄς θυμόμαστε τὸν μεγάλο διδάσκαλο, γιὰ τὴν ἀνὸν τὸν ξεχνᾶμε ἀγριεύουμε. Καὶ ἡ γῆ ἔχει ἀρκετὰ θηρία, δὲν χρειάζονται ἄλλα. Χρειάζεται ἡμερότητα, ἀγάπη.

Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἣτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπή-

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 26-39
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Τιμ. β' 1-10

ψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὠρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ

κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπήλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπήλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΑΚΟΜΗ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

«Καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενον».

Δὲν ἔμενε στὸ σπίτι του ὁ δυστυχισμένος κάτοικος τῶν Γαδαρηνῶν. Γιατί; Μᾶς τὸ λέει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς «**εἶχε δαιμόνια**». Ἀπὸ καιρὸ τώρα οἱ δαίμονες εἶχαν κυριαρχήσει μέσα του καὶ μιὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς τρομερῆς δεσποτείας ἦταν νὰ μὴ μένει στὸ σπίτι του ὁ δαιμονόπληκτος.

Αὐτὰ τὰ δαιμόνια τοῦ σπιτιοῦ, μέχρι σήμερα κάνουν αὐτὸ τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο. Χρησιμοποιοῦν πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους, γιὰ νὰ διώχνουν καὶ ἐξορίζουν τὰ πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὸ οικογενειακὸ περιβάλλον.

ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΟΤΗΤΑ

Κακοὶ δαίμονες τῆς οἰκογένειας εἶναι καὶ οἱ δύο αὐτὲς καταστάσεις. Χτυποῦν τὸν ἱερὸ θεσμὸ ἀπὸ τὰ θεμέλιά του. Ἐπιπολαιότητα στὴν ἀντίληψη περὶ οἰκογένειας. Προσπαθεῖ ὁ διάβολος μὲ ποικίλα μέσα νὰ ἀπογυμνώσει τὸ σπίτι ἀπὸ τὴν ἱερότητά του. Ὁ γάμος, ψιθυρίζει ὁ ἐχθρός, ὄχι, δὲν εἶναι «**μέγα μυστήριον**», ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ οὔτε κἂν «*συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός*». Ὁ γάμος, φωνάζει ὁ πονηρός, εἶναι μιὰ περιπέτεια, μιὰ οικονομικὴ σύμπραξη. Ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς τῆς ἀπογυμνώσεως τῆς οἰκογένειας ἀπὸ κάθε ἱερὸ καὶ ὅσιο, εἶναι μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ προδιάθεση, γιὰ τὴν καταδολίευση καὶ καταπάτηση τοῦ γάμου. Ὁ γάμος γίνεται ἔτσι ἕνας ἀπλὸς σταθμὸς μέσα σὲ μιὰ ἄτακτη ζωὴ. Σταθμὸς πολλὰς φορὲς ἀναγκαστικός. Ἀκόμη ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιπολαιότητος αὐτῆς εἶναι ὁ γάμος ποὺ γίνεται γιὰ προῖκα, ἡ καταπάτηση τῆς συζυγικῆς τιμῆς, τὸ διαζύγιο κλπ.

Καὶ ὁ δαίμων τῆς κοσμικότητος, χτυπᾷ τὴν οἰκογένεια μὲ δεξιότεχνιά. Ὅχι κοινωνικότητα ποὺ θέλει ὁ Χριστιανισμός, ἀλλὰ ἁμαρτωλὴ κοσμικότητα ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ διάβολος. Δηλαθὴ ἐλαφρότητα καὶ ματαιοδοξία, ἐπίδειξη, ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶν. Ἡ θεωρία τοῦ «ἔξω» πρυτανεύει. Οἱ φωτεινὲς ρεκλάμες καὶ τὰ ἐκτυφλωτικὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν δρόμων καὶ τῶν αἰθουσῶν, καταβροχθίζουν τὸ ἤρεμο φῶς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὶς ἰλαρὲς ἀκτίνες τοῦ καντηλιοῦ τῆς οἰκογένειας. Τότε ὁ ἄνθρωπος «**ἐν οἰκίᾳ οὐ μένει**».

ΑΤΑΞΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἦταν οἱ δαίμονες εἶναι καὶ αὐτοὶ γιὰ τὸ σπίτι. Συντελοῦν στὴν διάλυση τοῦ σπιτιοῦ, στὴν στροφὴ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἀταξία μέσα στὸ σπίτι σὲ θέματα ἐμφανίσεως. Ἡ ἔλλειψη νοικοκυροσύνης χτυπᾷ στὰ νεῦρα πολλοὺς συζύγους καὶ εἰδικότερα πολλοὺς ἐφήβους. Θέλουν πολλὰς φορὲς νὰ μείνουν μέσα, νὰ καθήσουν κάπου ἥσυχά ἢ νὰ διαβάσουν κάτι. Καὶ ὅμως, ὅταν βλέπουν ἕνα σπίτι ἄνω-κάτω παίρνουν δρόμο πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ νοικοκυριὸ δὲν εἶναι «**μικρῆς σημασίας ἀσχολία**». «**Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω**» λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτή. «*Ἐχώρισαν, γιὰτὸ ἄνδρας δὲν ἦταν ἱκανοποιημένοι μὲ τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν μαγειρικὴ τῆς γυναίκας του*», ἔγραψαν πρὸ καιροῦ οἱ ἐφημερίδες. Ἡ ἀταξία ἀναστατώνει τὴν οἰκογένεια, δημιουργεῖ ἀφορμὲς προστριβῶν μεταξὺ τῶν συζύγων, προκαλεῖ δυσφορία στὰ παιδιά.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψη ἐπικοινωνίας μὲ ἀγάπην, μὲ καλοσύνη, μὲ πνεῦμα Χριστοῦ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἡ χαριστικὴ βολὴ στὴν ἐνότητα τῆς οἰκογένειας. Ὅταν οἱ σύζυγοι δὲν εἶναι «ἕνα» ἀλλὰ πορεύονται παράλληλα ἢ καὶ ἀντίθετα· ὅταν δὲν λένε «ἔμεῖς» ἀλλὰ ἐγὼ καὶ σύ· Ὅταν ἡ ἀγάπη ψυχρανθεῖ καὶ δὲν ἀνοίγουν οἱ καρδιὲς ἀλλὰ τὰ λόγια εἶναι μετρημένα καὶ πολλὰς φορὲς αἰχμηρά, τότε «**ἐν οἰκίᾳ οὐ μένει**» ὁ ἄνθρωπος.

Οἰκογένεια θὰ πεῖ σπίτι. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας ὁ λόγος τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας, ποὺ ὀνομάζει τὴν οἰκογένεια «*οἰκία Θεοῦ*». Μέσα σ' ἕνα σπίτι, ὅπου δύο ἢ τρεῖς καὶ περισσότεροι εἶναι συναθροισμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ ἀνάμεσά τους εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἐκεῖ στὸ σπίτι ὑπάρχουν πολλὰ προσφιλεῖς πρόσωπα, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ποὺ τὰ κάνει ὅλα ὁμορφα καὶ καλά. Καὶ ὅπου εἶναι ὁ Κύριος, οἱ δαίμονες δὲν ἔχουν θέσιν. Αὐτοὶ τρέμουν, φεύγουν, ἐξαφανίζονται. Ἄς γίνῃ λοιπὸν ὁ Κύριος ὁ Κυβερνήτης τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τῶν καρδιῶν μας καὶ τότε ἄς μὴ φοβόμαστε τίποτα.

Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι

«Κάνε οἱ Χριστιανοὶ νὰ γίνουν ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ γίνουν Χριστιανοί». Μιὰ φράση περίεργη ἐκ πρώτης ὄψεως, πὺν προκαλεῖ ἀπορία καὶ προβληματισμό. Μάλιστα, οἱ Χριστιανοὶ πρέπει πρῶτα νὰ γίνουν ἄνθρωποι σωστοὶ καὶ ἰσορροπημένοι. Εὐαίσθητοι καὶ προσγειωμένοι. Προτοῦ ἐπιχειρήσουν τὰ μεγάλα πετάγματα στοὺς χώρους τοῦ πνεύματος, νὰ μὴ λησμονοῦν τὴν ἀνθρώπινη, τὴν κοινωνική τους ἀποστολή. Ἡ χριστιανική τους ιδιότητα δὲν καταργεῖ τὴν ἀνθρώπινη. Ἰσα-ἴσα, τὴν ἐνισχύει καὶ τὴν ἐξαγιάζει. Νὰ ἀτενίζουν τὸν οὐρανό, ἀλλὰ νὰ πατᾶνε στὴ γῆ. Νὰ μὴν αἰωροῦνται ἀδιάκοπα, σὰν παράξενα ἐξωγήινα ὄντα, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς,

* * *

Ναί, πρῶτα ἄνθρωποι καὶ μετὰ Χριστιανοί. Μά, δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε Χριστιανοί, ἂν δὲν εἴμαστε σωστοὶ ἄνθρωποι. Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς ποτὲ δὲν λησμονεῖ, πῶς πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Χριστιανός, πὺν περιφρονεῖ τὸν ἄνθρωπο, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν κατάλαβε τὴν ιδιότητά του τὴ χριστιανική. Περιφρονεῖ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, πὺν ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Χριστιανός, λοιπόν, νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος, σημαίνει ὄχι νὰ γίνεῖ «ἄλλος ἄνθρωπος», ἀλλὰ ὁ «**νέος ἄνθρωπος, ὁ ἀνακαινούμενος εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν**» (Κολασ. γ' 10), ὅπως τονίζει τόσο καθαρὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Σημαίνει νὰ γίνεῖ ὁ «**ἄρτιος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος**» (Β' Τιμοθ. γ' 17), ὁ ὀλοκληρωμένος, ὁ κατάλληλος γιὰ μεγάλα κοινωνικά, πνευματικά καὶ ἀνθρωπιστικά ἔργα. Ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν δὲν τὸν μορφώνει καὶ δὲν τὸν μορφοποιεῖ κανένας «ισμός», παρὰ μόνον ὁ

Χριστός. Γι' αὐτὸ λέμε, πῶς μόνον ὁποῖος ἀγαπάει τὸν Θεὸ καὶ εἶναι στενὰ συνδεδεμένος μετὰ τὸν Χριστό, μαζί μετὰ τὸν δικὸν του καταρτισμό, μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει ἀληθινὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, τὸν Ἰησοῦ Χριστό θὰ ἐμπνευσθεῖ τὴν πῶν μεγάλη ἐκτίμηση καὶ ἀγάπη, τὴν ἀγάπη πὺν ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴν σταυρική θυσία.

Ποῖος μπορεῖ νὰ συλλάβει τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης, πὺν ἐκδηλώθηκε στὴν σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο στὸν πῶν μεγάλο βαθμό. Γιὰ ποῖον ἄνθρωπο; Ὅχι ἀπλῶς τὸν δίκαιο καὶ τὸν ἐνάρετο, ἀλλὰ τὸν ἀμαρτωλό. Γι' αὐτὸ ἀτενίζοντας κανεῖς τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ βλέπει πέρα ἀπὸ τὸ ὄργανο τῆς λυτρώσεως, τὴν ἀξία, πὺν δίνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι, λοιπόν, δυνατὸν νὰ συγκινεῖται κανεῖς ἀπὸ τὴ σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν τιμᾶ, νὰ μὴν ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο; Αὐτὸν δηλαδὴ γιὰ τὸν ὁποῖο προσφέρθηκε ἡ μοναδική, ἡ ὑπέρτατη θυσία. Ὅταν σκεπτόταν τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε «**ἠγοράσθητε τιμῆς**» (Α' Κορινθ. στ' 20). Ἐξαγορασθήκατε μετὰ τίμημα βαρὺ, μετὰ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Οἱ Χριστιανοὶ νὰ γίνουν ἄνθρωποι. Ἄνθρωποι, ὅπως

τοὺς θέλει ὁ Χριστός. Καὶ μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν καὶ τοὺς ἄλλους ἀληθινούς Χριστιανούς. Θὰ ἐμπνευστοῦν πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ τοὺς φέρεῖ κοντά, πολὺ κοντὰ στὸν κάθε ἄνθρωπο. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Χριστιανὸς κανένα δὲν περιφρονεῖ καὶ γιὰ κανέναν δὲν ἀπελπίζεται. Εἶδαμε τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Πλαί του στήθηκαν καὶ ἄλλοι δύο σταυροί. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τῆς ἀγάπης πὺν φυγαδεύει τὴν ἀπελπισία γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τοῦ πῶν μεγάλου ἀμαρτωλοῦ. Ἐνας ληστής, πὺν σώζεται πάνω στὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο, εἶναι ἕνα θαῦμα τῆς ἀγάπης κοὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἄς τὸ ὑπογραμμίσουμε. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ γίνεῖ ἄνθρωπος χωρὶς τὸν Χριστό καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό. Οἱ διάφοροι ἀνθρωπισμοὶ μένουν στὴν ἐπιφάνεια, δὲν ἀναγεννοῦν τὸ βάθος. Λουστράρουν, δὲν μεταμορφώνουν. Ὁ Χριστὸς μορφώνει τὸν νέο ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ τέλειος Θεὸς καὶ ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Ἦλθε ἀνάμεσά μας γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσει ἐνσάρκωμένο τὸν τέλειο τύπο τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ μᾶς δώσει τὴν δύναμη νὰ τὸν πραγματοποιήσουμε. Θέλει οἱ ἄνθρωποι νὰ γίνουν ἄνθρωποι, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

ZQH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ἄργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZQH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZQH» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντής Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μετὰ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

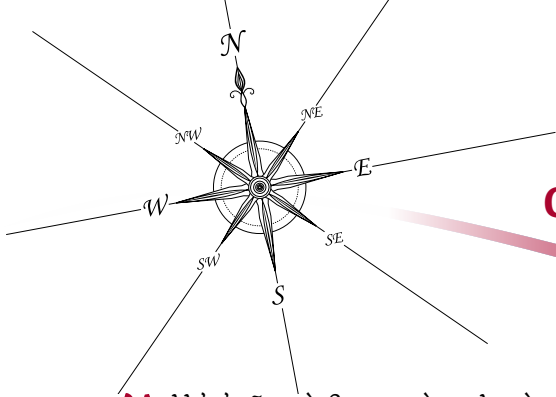
Ἰπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΔΕΡΚΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (1750 - 1821)

9

Αλλ' ἐνῶ στὴ βρωμερῇ φυλακῇ τοῦ Μποσταντζήμπαση παιζόταν τὸ μεγαλειῶδες αὐτὸ δράμα τῶν σεβασμίων ἱερομαρτύρων τοῦ Γένους μας, στὸ Μωριά καὶ στὴν ἑλληνικὴ θάλασσα τὰ γεγονότα τραβοῦσαν γοργὰ τὸ δρόμο τους. Τὰ παλικάρια τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Φλέσσα χτυποῦσαν παντοῦ τὸν Ἀγαρηνό. Τὰ νησιά, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, σέκωναν τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως.

Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς εἰδήσεις θορυβοῦσαν τὸν Σουλτάνο καὶ ἐξαγρίωναν τὰ πλήθη. Ἡ μανία τῶν Ὀθωμανῶν κορυφώθηκε ὅταν στὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἰουνίου ἔφθασε ἡ εἴδησις ὅτι στὶς 27 Μαΐου στὴν Ἐρεσσὸ τῆς Λέσβου πυρπολήθηκε τὸ πρῶτο ὀθωμανικὸ δίκροτο ἀπὸ τὸν Δ. Παπανικολῆ.

Ἐξω φρενῶν ὁ Μαχμοῦτ διέταξε τότε νὰ θανατωθοῦν ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν στὶς φυλακές. Τότε ὁ Χαλὲτ Ἐφέντης φώναξε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα τῆς φυλακῆς τοῦ Μποσταντζήμπαση καὶ τὸν πρόσταξε ν' ἀπαγονήσει ἀμέσως καὶ τοὺς τέσσερις Ἀρχιερεῖς, ποὺ εἶχε ἀκόμα στὴ φυλακῇ.

Καὶ νά! Στὶς 3 Ἰουνίου, ἦ κατ' ἄλλους ἱστορικούς στὶς 4 Ἰουνίου, τὰ τέσσερα σεπτὰ θύματα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Δέρκων Γρηγόριος ἀπὸ τὴν Ζουμπάτα τῶν Πατρῶν, ὁ Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Δημητσάνα, ὁ Τυρνόβου Ἰωαννίκιος ἀπὸ τὴν Φωκίδα καὶ ὁ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος Πρώιος ἀπὸ τὴ Χίο, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν δῆμιο, ἀφήνουν τὴν φυλακῇ τους καὶ ἐπιβιβάζονται σ' ἓνα μικρὸ караβάκι.

Τὸ καράβι σηκώνει ἄγκυρα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸν Κεράτιο κόλπο. Σχίζει τὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου, τὰ νερὰ ἐκεῖνα ποὺ λίγες μέρες πρὶν ἔγιναν ὁ ὑγρὸς τάφος τοῦ Πρωτομάρτυρα Πατριάρχη. Τὰ ἴδια δοξασιμένα νερὰ αὐλακώνει τώρα καὶ τὸ καῖκι τῶν μελλοθανάτων. Πτωχὸ караβάκι! Δὲν νιώθεις χωρὶς ἄλλο ὅτι γίνεσαι ἡ νεκροφόρα τῶν γενναίων αὐτῶν θυμάτων! Κι ὅμως αὐτὴ ἡ τιμὴ σοῦ ἔλαχε, ταπεινὸ πλεούμενο τοῦ Βοσπόρου! Ὁδηγεῖς στὸ μαρτύριο καὶ στὴ δόξα τοὺς Ποιμενάρχες τοῦ γένους! Ὁδηγεῖς στὴν ἀγχόνη καὶ στὴν Ἀνάστασις τὰ ἱερά αὐτὰ σφάγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος!

Μέσα στὸ πλοῖο οἱ μελλοθάνατοι προσεύχονται στὸν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν ὁποῖο πρόκειται σὲ λίγο ν' ἀνταμώσουν στὸν Παράδεισο. Προσεύχονται καὶ μέσ' στὴν ψυχὴ τους στάζει ἀπὸ τὰ οὐράνια θεῖα γαλήνη καὶ ἀνέκφραστη εὐφροσύνη. Τὰ θεῖα αὐτὰ δῶρα τοὺς δίνουν θάρρος. Τὴ μεγαλύτερη τόλμη δείχνει τὴν τραγικὴ ἐκείνη ὥρα ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Δέρκων.

Ἄς βαδίσουμε γενναῖα τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Σὲ λίγο θὰ ἀνταμωθοῦμε στὴν οὐράνιο Βασιλεία, ἔλεγε στοὺς συναθλητὲς του.

Σὲ λίγη ὥρα τὸ μικρὸ πλεούμενο ἤσυχα-ἤσυχα πλευρίζει στὸ μῶλο τοῦ Ἀρναούτκιοι. Ἐκεῖ κοντὰ μιὰ ἀγχόνη εἶναι στημένη. Περιμένει τὸ Μητροπολίτη Τυρνόβου Ἰωαννίκιο. Κάποιος ἀπὸ τὴ συνοδεία τοῦ φωνάζει νὰ βγεῖ. Ὁ Ἰωαννίκιος ἀσπάζεται τοὺς συλλειτουργοὺς του καὶ λέει: «*Καλὴ ἀντάμωσις, ἀδελφοὶ στὴν ἄλλη ζωὴ*».

Οἱ μελλοθάνατοι δὲν βαστοῦν ἄλλο. Δάκρυα βρέχουν τὰ ρυτιδωμένα τους πρόσωπα, καθὼς δίνουν στὸν συναθλητὴ τους τὸν «*τελευταῖον ἀσπασμόν*». Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία ἐκδηλώνεται, βράχος ἀτρόμητος ὀρθώνεται στὴν πλώρη, γι' ἄλλη μιὰ φορά, ὁ Δέρκων! Τοὺς παρακαλεῖ νὰ σταματήσουν τὰ δάκρυα καὶ ἐνῶ μὲ τὸ βλέμμα του παρακολουθεῖ τὸ ἀθῶο θῦμα, ποὺ πατάει στὴν ξηρὰ, τὸ ἀποχαιρετᾷ μὲ τὶς λέξεις: «*Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣ πορεύῃ σήμερον...*»!

Σκηνὴ μεγαλοπρεπής! Πάνω στὴν πλώρη ὄρθιο, ἀγέρωχο ἓνα ράσο ἀνεμίζει! Σύμβολο αἰώνιο τῆς ἀκατάβλητης δυνάμεις τοῦ κλήρου! Καὶ στὴν παραλία ἓνα ἄλλο ράσο βαδίζει πρὸς τὴν ἀγχόνη! Σύμβολο τοῦ αἵματος καὶ τῆς θυσίας! Ὁμορφος πίνακας γιὰ ζωγράφο, ποὺ θάθελε παραστατικὰ νὰ μᾶς δείξει τὰ μεγαλουργήματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στοὺς νεώτερους χρόνους!

Τὴν ἴδια ὑπέροχη στάση δείχνει ὁ Γρηγόριος κι ὅταν σὲ λίγο τὸ καράβι τους πιάνει στὸ Μέγα Ρεῦμα καὶ τραβοῦν ἔξω τὸν Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεο γιὰ νὰ τὸν ἀπαγονήσουν. Ἄλλ' ἐκεῖ ποὺ ἡ τόλμη του κορυφώνεται εἶναι στὸν τελευταῖο ἀποχωρισμό! Στὸ Νεοχώρι, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, κατευδώνει καὶ τὸν τελευταῖο του σύντροφο, τὸν Δεσπότη τῆς ξακουσμένης νύμφης τοῦ Θερμαϊκοῦ, τὸν Ἰωσήφ.

Μόνος, κατάμονος τώρα πιά, πλέει πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Οἱ συναγωνιστὲς του θὰ ἔχουν φερουγίσει κοντὰ στὸν στεφανοδότη Κύριο. Θὰ ψέλνουν τώρα τὸν ὕμνο τοῦ θριάμβου καὶ θὰ τὸν περιμένουν νὰ συμψάλουν στὸν Ἀγαπημένο τὴν ὠδὴ τοῦ Ἀγαπητοῦ (Ἡσ. κεφ. ε' 1).

Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι ἀκόμα μέσα στὸν στίβο. Βαδίζει γιὰ τὴν τελικὴ μάχη, χωρὶς νὰ ἔχει καὶ τοὺς ἀδελφοὺς παρηγοριὰ καὶ ἐνίσχυσις. Αὐτὴ ἡ μοναξιά θὰ τοῦ κάνει τὸ ποτήρι διπλὰ πικρὸ, θὰ συλλογίστηκε ἴσως ὁ Χαλὲτ Ἐφέντης, ὅταν κατέστρωνε τὸ σχέδιο τῆς θανατώσεώς του. Ἀλλὰ ἀπατήθηκε. Ὁ Γρηγόριος οὔτε στιγμὴ δὲν μένει μόνος. Ὁ Δυνατὸς βαδίζει στὸ πλευρὸ του. Τοῦ σπογγίζει τὸν ἰδρώτα τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου. Τοῦ δίνει θάρρος ν' ἀντιμετωπίσει τὸ μαρτύριο!

(Συνεχίζεται)

ΣΤΙΣ ΚΟΡΥΦΟΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στην ιστορία των λαών στιγμές καθοριστικές. Είναι οι στιγμές εκείνες της μεγάλης ευθύνης και του ιερού χρέους που αποφασίζουν να ζήσουν ελεύθεροι ή να πεθάνουν. Να πεθάνουν ὀρθιοι παρά να αφήσουν τον θρασύ επιδρομέα να βεβηλώσει τα ιερά και ὄσια τῆς Πατρίδος. Τὸ πρωινὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 βρῆκε ὀρθια τὴν ἀδούλωτη ἑλληνικὴ ψυχὴ. Μπροστὰ στὴν ἀδίστακτη πρόκληση τοῦ φασισμού σύσσωμος ξεσηκώθηκε ὁ ἑλληνικὸς λαός. «Ὁὐ περὶ πλείονος ποιήσομαι τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας». Δὲν θὰ προτιμήσω τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ἐλευθερία. Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ ἡρωικοῦ ὄρκου, ποὺ εἶχαν δώσει οἱ Ἕλληνες πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη τῶν Πλαταιῶν, φέρωνε καὶ πάλι τὴς ψυχὲς καὶ καλύβδωνε τὴ θέληση γιὰ τὴ νίκη. Ἡ ἀγάπη στὴν Πατρίδα καὶ ἡ πίστη στὸ Θεὸ δημιούργησαν τὸ θαῦμα, μπροστὰ στὸ ὅποιο ὑποκλίθηκε τότε ὁ ἐλεύθερος κόσμος. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν τὸ πετυχαίνουν οἱ ἀριθμοί. Τὸ δημιούργησε ἡ ἀκλόνητη πίστη στὸ δίκαιο τοῦ ἀγώνα. Τὸ δημιούργησε ἡ ἱστορία μας. Μιὰ ἱστορία φορτωμένη με δάφνες ποὺ οἱ τρακόσιοι εἶναι σύμβολο καὶ οἱ Μαραθῶνες, οἱ Σαλαμίνας, τὰ Δερβενάκια, οἱ Ἀλαμάνες, ἡ Πίνδος ἀποτελοῦν ἀδιάκοπη παράδοση. Ἔτσι ἀνεβήκαμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά στὴς κορυφογραμμὲς τῆς νίκης. Τὸ μήνυμα αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκουστεῖ καὶ σήμερα σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ σχεδὸν γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ νέου Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Παρὰ τὴν περιορισμένη ἐξουσία του δὲν παύει νὰ εἶναι ὁ πρῶτος πολίτης τῆς χώρας καὶ νὰ ἀποτελεῖ ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Ἄλλοι ἀπορρίπτουν καὶ ἄλλοι μιλοῦν γιὰ συναινετικὴ λύση προκειμένου νὰ ἐξελιχθεῖ ὁμαλὰ ἡ ἐκλογή καὶ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ προσφυγὴ σὲ πρόωρες ἐκλογὲς με ἀπρόβλεπτες συνέπειες γιὰ τὴ χώρα μας. Ἀκούγονται ὀνόματα καὶ προτείνονται ὑποψήφιοι ποὺ δὲν νομίζουμε ὅτι τυχάνουν τῆς πλήρους, οὐδὲ κὰν τῆς σχετικῆς, ἀποδοχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πρόσωπα ποὺ εἴτε δοκιμάστηκαν καὶ ἀπέτυχαν στὴν πολιτικὴ κονίστρα εἴτε ἄλλα φανταχτερὰ ὀνόματα τῆς κοινωνικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς ζωῆς, χωρὶς οὐσιαστικὰ πνευματικὰ προσόντα. Ὅπωςδήποτε εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ ἐπιβληθεῖ στὸν ἑλληνικὸ λαὸ πρόσωπο ποὺ δὲν ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ ἀκατάλυτα ιδεώδη τοῦ Ἔθνους καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴς ὑψηλὲς προσδοκίες του. Ὁ λαὸς θέλει ἡγέτη με πίστη, στὴς πνευματικὲς, ἠθικὲς, ἐθνικὲς καὶ θρησκευτικὲς ἀξίες. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δηλωμένος ἄθεος αὐτὸς ποὺ θὰ ἠγηθεῖ πρωτίστως τοῦ ὀρθόδοξου ἑλληνικοῦ λαοῦ.

«Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΩΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΒΟΜΒΑ»

ΚΡΟΥΟΥΝ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ εἰς ὄψα μὴ ἀκούοντων. «Τὸ 2012 εἶχαμε 16.299 περισσότερους θανάτους ἀπὸ γεννήσεις -116.670 θανάτους ἔναντι 100.371 γεννήσεων (84.851 ἀπὸ Ἕλληνίδες καὶ 15.520 ἀπὸ ἀλλοδαπές). Τὸ 2011 εἶχαμε 4.671 περισσότερους θανάτους ἀπὸ γεννήσεις -111.099 θανάτους ἔναντι 106.428 γεννήσεων (87.426 ἀπὸ Ἕλληνίδες καὶ 19.002 ἀπὸ ἀλλοδαπές). Τὸ 1998 εἶχαμε 1.774 καὶ τὸ 1996 μόλις 22 περισσότερους θανάτους ἀπὸ γεννήσεις. Ὁ δείκτης γονιμότητας, δηλαδὴ τὰ παιδιὰ ποὺ κατὰ μέσον ὄρο γεννᾷ μιὰ γυναίκα, σήμερα κυμαίνεται στὸ 1,39 γιὰ τὸν γενικὸ πληθυσμὸ καὶ στὸ 1 γιὰ τὴς Ἕλληνίδες, ὅταν γιὰ τὴν ὁμαλὴ ἀναπαραγωγὴ τοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄνω τοῦ 2,1. Τὴν περίοδο 2001 - 2010 ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας μειώθηκε κατὰ 190.000 ἄτομα. Ἡ Ἑλλάδα κατατάσσεται ἀνάμεσα στὴς τρεῖς πλέον γερασμένες χώρες τῆς Ε.Ε.. Ἡ γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ μιὰ ὠρολογιακὴ βόμβα ποὺ ἀπειλεῖ νὰ τινάξει στὸν ἀέρα τὸ συνταξιοδοτικὸ σύστημα καὶ τὴς οἰκονομίες πολλῶν κρατῶν» («Καθημερινὴ» 6.4.2014). «Παρόμοια ἐπισημαίνονται καὶ σὲ πρόσφατῃ ἔκθεση γιὰ τὸ δημογραφικὸ ποὺ ἐκπόνησε ὁ διεθνὴς οἶκος ἀξιολόγησης Moody's...» («Καθημερινὴ» 8.8.2014). Καιρὸς, ἔστω καὶ τώρα, νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸ Κράτος τὴν εὐθύνη του καὶ νὰ λάβει γενναία μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν πολυτέκνων.

ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΥΠΝΙΣΘΟΥΜΕ;

Ἡ ΠΑΙΔΕΙΑ μας ὑποβαθμίζεται. Ἡ ἱστορία μας πλαστογραφεῖται. Τὰ παιδιὰ μας μπολιάζονται με διεθνιστικὰ συνθήματα, διδάσκονται πὼς ἡ τιμὴ στὸς ἥρωες εἶναι προγονοπληξία, πολιτισμὸς εἶναι ὁ χρεοκοπημένος ἀμερικάνικος τρόπος ζωῆς με τὰ ναρκωτικὰ καὶ τὴ δαιμονοκαταληψία. Ἡ διάβρωση ἀπλώνεται με ταχύτατους ρυθμούς. Με τὴν τηλεόραση, με τὰ βίντεο, με τὰ περιοδικὰ, με τὰ βιβλία, με τὴ διαφήμιση, με τὰ κόμικς ποὺ διαβάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ». Κι ἐμεῖς ἀντὶ νὰ δραστηριοποιηθούμε καὶ νὰ κηρύξουμε σταυροφορία γιὰ τὴ διάσωση τῆς νέας γενιᾶς, ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἀντὶ νὰ κινητοποιηθούμε γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνόρθωση τῆς Πατρίδας μας, ἀδρανοῦμε καὶ ἀφήνουμε ἐλεύθερο τὸ δρόμο στὸς πολεμίους τῆς πίστεως καὶ τῶν ιδανικῶν ποὺ κράτησαν αἰῶνες τώρα ὀρθια αὐτὴν τὴν χώρα. Οἱ πολιτικοὶ μας ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὴς προσεχεῖς ἐκλογὲς καὶ ὄχι γιὰ τὴς ἐπόμενες γενιές. Ἐξαντλοῦνται σὲ ὑποσχέσεις καὶ προσωπικὲς ἀντιπαραθέσεις, τορπιλίζοντας καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος ὁμοψυχίας. Δὲν θὰ ἀφυπνισθοῦμε οὔτε καὶ τὴν δωδεκάτη;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ἰπποκοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ